

[Fisker.]

ningsforholdet ændret til Skade for den personlige Skatteydelse.

Indenfor den enkelte Amtsrådsreds skal Fordelingen paa Kommunerne foregaa efter samme Regler som i det oprindelige Forslag, saaledes at en Trediedel fordeles efter Folketal, en Trediedel efter Skatteindtægten og en Trediedel efter Amtsrådets Skøn. Jeg fremsatte ved Behandlingen sidste Vinter nogle Bemærkninger om disse Fordelingsregler, men da den højtærede Minister ikke den Gang i sit Svar kom ind herpaa, retter jeg atter det bestemte Spørgsmaal til Ministeren, om han anser det for rimeligt og retfærdigt af skattemæssige Hensyn at fordele en Skattebyrde paa Grundlag af Folketallet. Jeg vil gaa ud fra, at Ministeren vil besvare dette Spørgsmaal bekræftende, eftersom han i sit Forslag forhøjer den Brøkdæl af Amtsskatten, der skal fordeles paa Kommunerne, efter disses Indbyggerantal, fra en Fjerdedel til en Trediedel. Men naar dette er Tilfældet, vil det være i høj Grad interessant at høre, hvormed Ministeren motiverer sit Standpunkt. For mig staaer det saaledes, at en Række talmæssigt set store Sognekommuner, hvori der findes mange Stationsbyer, er særdeles haardt ramt af den økonomiske Krise. Arbejdsløsheden er her langt værre end i de smaa, rene Landkommuner; den sociale Nedsækering er meget følelig her og har givet disse Kommuner forøgede Udgifter. Desuagtet foreslaar Ministeren nu en Skattefordeling, som netop vil paaføre disse Kommuner særlig store Byrder, og han forstærker derefter ved Fordelingsreglerne den Uret, her begaas.

Den anden Trediedel skal fordeles efter Størrelsen af de statsskattepligtige Indtægter, men saaledes, at der intet Hensyn tages til de i Skattelovens § 8 hjemlede Fradrag. Jeg beklager, at Ministeren ikke har ment at kunne vise Kommuner med mange smaa Skatteydere det Hensyn, der vises dem ved Statsskatteansættelsen, og jeg ser ikke, af hvilken Grund der i dette Tilfælde skal bortses fra saadanne Kommuners nedsatte Skatteevne. Der siges intet herom i Bemærkningerne, heller ikke i Forelæggelsestalen, og jeg vil derfor gerne høre, om der kan gives nogen Forklaring herpaa.

Om den sidste Trediedel skal jeg blot sige dette, at det forekommer mig meget uheldigt at fordele en Skattebyrde paa Grundlag af et Skøn, hvis man kan skabe en fast Regel i Stedet. Skønnet kan i de forskellige Amter være meget forskelligt, men ogsaa indenfor det enkelte Amt kan

der aabnes Mulighed for Ulighed og Vilkaarlighed i Behandlingen af i øvrigt ganske ensartede Tilfælde, naar Skønnet bevares. Det ærede Medlem Hr. Hauge gennemførte som Minister i 1926 en Ændring af Landkommunallovens § 50, hvorefter det frie Skøn bortfaldt. Det kan godt være, at det efter de Erfaringer, man har indhøstet, har vist sig, at der kunde være Grund til at ændre noget her, men jeg vil dog mene, at det altid er bedre at have bestemte Regler at ligne efter, hvorved man sikrer Befolkningen mod Vilkaarlighed, end at aabne Plads i enhver Henseende for det frie Skøn, der, som sagt, saaledes forekommer det mig, nødvendigvis maa føre til Vilkaarligheder. Jeg kunde ønske at høre, om Ministeren vil anse det for ganske udelukket, at der her kunde foretages Ændringer vedrørende disse Fordelingsregler.

Endelig maa jeg sige, at jeg kunde have ønsket, at Ministeren nu havde foreslaaet en Ordning, som var fælles for hele Landet, saa man ikke havde een Ordning for det gamle Land og en anden for Sønderjylland.

Under Behandlingen af Forslaget i Fjor blev der af ærede Medlemmer, der repræsenterer Befolkningen i Sønderjylland, udtalt Ønsker om, at de kunde faa den samme Lovgivning og den samme Skatteordning, som vi havde heroppe. Jeg vilde ogsaa anse det for heldigt, om man kunde komme dertil, at man ikke indenfor det samme Land havde forskellige Skatteordninger med Hensyn til den samme Beskatning, men kunde opnaa Enhed, en Enhed, der kunde være af det gode. Man har endvidere beholdt en særlig Ordning for Bornholm, og jeg skal ikke sige noget derimod; det kan være, at Forholdene der opfordrer dertil. Men endelig vil jeg sige, at Ministeren kan dog ikke mene, at man kan udvide Skattepligten til Amtskommunerne i saa høj Grad, som Tilfældet er her uden samtidig at udvide Valgretten til Amtsrådene. Jeg nævnte det i Fjor, men der blev ikke Lejlighed til yderligere Forhandlinger om denne Sag. Jeg gaar ud fra, at der i det kommende Udvalg bliver Lejlighed til at høre, hvorledes Ministeren stiller sig hertil. Skattepligten og Valgretten bør naturligvis ledsage hinanden.

Maa jeg endelig slutte med at sige, at mit Parti kan ikke medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse. Det er ensbetydende med, at Skattebyrden væltes ovenfra ned efter, fra Herremanden til Husmanden, fra de velstillede Kommuner til de fattige Kommuner, og fra Skat paa Jord til Skat paa